

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 15 (20) • 25 Aprilie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Postul Mare, urcuș spre Înviere
Împreună cu Hristos spre
Sfintele Sale Pătimiri

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

Șărbătoare, flori și bucurie - anticipări ale nespusei lumini pascale! Așa întâmpinăm intrarea triumfală a Mântuitorului Hristos în Ierusalim, sărbătoare numită popular Florii! Cu ramuri de copaci îl vom întâlni pe Iisus, Care va intra în cetatea sfântă a Ierusalimului, dar și în cea tainică a ființei noastre. Îl vom aclama ca odinioară poporul: **„Osana, bine este cuvântat Cel Ce vine întru numele Domnului!”** Ziua se va săvârși, iar tăcerea se va așterne din nou. Una dezolantă. Hristos, parcă neuzind tresăltările frenetice ale mulțimilor, tăcut și trist, nu participă la exaltarea gazdelor, ci își continuă drumul către Golgota. Cum să nu fie posomorât, de vreme ce știa că apostolii îl vor păresi, norodul, acum entuziasat, peste doar câteva zile va striga cu nestăvilă furie: **„Ia-l, răstignește-l!”** Avea cunoștință de zbciumul din grădina Ghetsimani, de lovirile, umilințele, durerea și moartea de pe Cruce pe care le va îndura. Deși nimic din cele ce se vor întâmpla nu i-au rămas străine Marelui Răstignit, conștient, Domnul a pășit dincolo de efemera bucurie spre mântuitoarea Sa suferință, ca să dea sens bucuriei celei adevărate prin Învierea Sa.

Gândind la toate, ne vom întreba: de ce oare Biserica a numit „praznic” acest

moment paradoxal din viața pământească a Mântuitorului? În plus, facem dezlegare la pește, proslăvind ziua în deplina ei măreție. Curios! **Noi exultăm, Hristos Se întristează! Noi aclamăm, Domnul Se comportă ca și cum nu ne-ar auzi; Fiul Lui Dumnezeu stă îngândurat, iar poporul fremătă de o inexplicabilă veselie.** Aparenta nepotrivire o lămuresc învățăturile dumnezeieștilor Părinți. Ei ne spun că bucuria de Florii capătă sens doar prin prisma dramaticelor întâmplări și a nespusei minuni de după ele, când Hristos „a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte, viață dăruind”. Fără o privire duhovnicească, sărbătoarea Floriilor nu poate fi înțeleasă, nici trăită. Cel mult ne-am găsi satisfacția în bucatele deosebite, am solidariza cu cei poartă nume de flori, serbându-le onomastica, dar chiar așa simțămintele noastre ar fi veștejite. Cinstim intrarea triumfală a Domnului în Ierusalim, pentru că știm ceea ce are să se petreacă: minunea copleșitoare a sfintei Sale Înveri. De aceea, **praznicul Floriilor se vădește înțelesat de prefigurări și înțelesuri duhovnicești.** De pildă, *ramurile de copac binecuvântate* marchează biruința asupra morții arătată de Mântuitorul nostru prin învierea lui Lazăr, ca o prevestire a Învie-

rii Sale, dar și a întregii umanități. Crențuțele înverzite înfățișează, de asemenea, izbânda noastră asupra păcatului. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că stâlpii de la Florii simbolizează *„cununa de virtuți câștigate pe calea postului ce se apropie de sfârșit*. Purtându-le în mâini, îi inchipuim pe cei ce odinioară L-au ovaționat pe Hristos, întâmpinându-L la ultima Sa intrare în Ierusalim. Într-un cuvânt, toate ne îndeamnă să ne bucurăm, ca anticipare a Sfintei Înveri. Dintr-o astfel de perspectivă, intrarea Lui în Ierusalimul pământesc prefigurează intrarea Sa în Ierusalimul Ceresc.

Cu toate acestea, vlăstarele pomilor se pot preschimba în spinoase bice, vătămând neîndurător Iubirea, cum s-a întâmplat, de altfel, în zguduitorile zile ale Patimilor lui Iisus, dacă vom proceda la fel ca mulțimea entuziastă de atunci. Diferența dintre noi și aclamatorii de odinioară este foarte mare: ei nu credeau că Cel pe Care-L vor osândi spre crucificare este Dumnezeu adevărat Care, cu moartea Sa, ne-a deschis nouă porțile Raiului. Deși noi știm, credem și mărturisim acestea, totuși încă ne lăsăm „manevrați” de potrivnicii dulcelui nostru Răscumpărător.

(continuare în pag. 2)

Semnificația zilelor din Săptămâna Sfințelor Pătimiri

Începând cu seara din Duminica Florilor, intrăm în Săptămâna Sfințelor Pătimiri, când se săvârșesc Deniile, care înseamnă privegheri sau slujbe de seară (nocturne). De fapt, Deniile sunt slujbe de dimineață (Utrenie), care se săvârșesc în seara zilei precedente ca o formă de priveghere prelungită a zilei. Zilele de luni, marți și miercuri din Săptămâna Sfințelor Pătimiri ne pregătesc pentru a înțelege sensul venirii Mântuitorului Hristos în lume, al pătimirii și morții Sale, anume acela de a birui păcatul și moartea și de a ne reacheza în comuniune cu Dumnezeu.

La **denia zilei de luni**, Biserica ne aduce aminte de tânărul (patriarhul) **Iosif**, care a fost vândut de frații săi în Egipt. El este o preînchipuire a lui Hristos, Care a fost vândut de Iuda. La fel se face amintire de **pilda smochinului** care a fost blestemat de Domnul, pentru a ne îndemna la pocăință. De aici reținem că Dumnezeu este iubitor de oameni, dar și Drept, și că la Judecată El nu doar va răsplăti, ci va și pedepsi pe cei ce nu au rodit fapte bune.

La **denia zilei de marți**, purtătorii de Dumnezeu Părinți au rânduit ca să se facă pomenire de **cele zece fecioare** din Sfânta Evanghelie, ca să ne îndemne să

veghem neconținut și să fim pregătiți să ieșim în întâmpinarea Mirelui Iisus Hristos, având fapte bune, mai cu seamă milostenia.

În **miercurea Sfințelor Pătimiri**, se face pomenire de **femeia păcătoasă** care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului înainte de Patima Sa, ca simbol al pocăinței adevărate și al îndreptării omului păcătos. Tot miercuri, în ziua de 12 Nissan, după calendarul evreiesc, **Mântuitorul a fost vândut de Iuda Iscarioteanul**, pentru suma de 30 de arginți (Matei 26, 14-15; Marcu 14, 10; Luca 22, 3-6).

Joia Patimilor este închinată amintirii a patru evenimente deosebite din viața Mântuitorului: **spălarea picioarelor ucenicilor**, ca pildă de smerenie, **Cina cea de Taină**, la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii, rugăciunea arhierescă și începutul pătimirilor, prin vinderea Domnului. Trebuie să știm că la această ultimă cină sau masă pe care o ia Mântuitorul cu ucenicii nu s-a mâncat azima și nici mielul pascal, așa cum făceau evreii, în amintirea eliberării lor din robia egipteană, ci s-a mâncat pâine dospită. De reținut este și faptul că Mântuitorul Iisus Hristos Își începe marea cuvântare recomandând **iubirea**, ca

principiu suprem al Legii celei noi: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13, 34-35). În rugăciunea arhierescă, Mântuitorul Se roagă pentru Sine, ca Om (Ioan 17, 1-5), pentru Apostoli (v.16-19) și pentru toți cei care vor crede în El, deci pentru întreaga Biserică (v.20-26). Specific deniei de joi seara este **citirea celor 12 Evanghelii și scoaterea solemnă a Sfintei Cruci** în naosul bisericii. O învățătură care se desprinde din lectura sfințelor evanghelii este de a rămâne mereu în comuniune cu Mântuitorul prin iubire, și prin El, cu Biserica.

În **Sfânta și Marea Vineri**, după cum ne arată Triodul, se prăznuiesc „Sfintele și mântuitoarele și înfricoșătoarele Patimi ale Domnului și Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos... și Crucea și moartea pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi”. În seara aceasta cântăm cu toții **Prohodul Domnului** în trei stări, preoți și credincioși, purtând lumânări aprinse și înfricoșându-ne de Pătimirile de nedescris pe care Le-a suferit Domnul „pentru noi și pentru a noastră mântuire”. „Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn (Triod)”. Moartea Lui a dus nu numai la Învierea Lui, ci ea ne-a adus și pe noi la viață (cf. Romani 5, 18).

În **Sfânta și Marea Sâmbătă**, Mântuitorul nostru Iisus Hristos Se află cu trupul în mormânt, iar cu sufletul S-a pogorât la iad, pentru a izbăvi de acolo pe cei din veac adormiți întru credință în El.

Postul Mare, urcuș spre Înviere

Împreună cu Hristos spre Sfintele Sale Pătimiri

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

(continuare din pag. 1)

Îndemânatici, plini de perfidie, înverșunații Marelui Răstignit, ne manipulează, otrăvind-ne existența, ca să schimbăm autentică bucurie pascală pe trăiri superficiale, reduse adeseori la aspectul culinar sau la relaxarea adusă de o excursie la mare ori la munte. Oare Sfintele Pătimiri ale lui Iisus pot fi alinate doar de un prânz îmbelșugat sau de o călătorie incluzând în itinerarul ei vreo câteva biserici ori mănăstiri? Ce înșelare! Nimic de zis, dintotdeauna românul a obișnuit să-și împodobească masa la Sfintele Sărbători, dar nu înainte de a-și înnobila sufletul cu virtuți. Își înfrumuseța casa după ce camera sufletului o primenea prin post, spovedanie, împărtășanie. Obișnuia să numească Sfintele Taine cu termenul de „grijanie”, arătând astfel preocuparea de căpătâi înaintea Sfințelor Paști: **grija pentru suflet**. Nu ne putem părăsi tradițiile. Să recunoaștem că

o masă frumoasă, împodobită maiestuos cu ouă roșii, cozonac, pască, adună pe cei dragi, deschizându-i înspre comuniune. Dar de aici până la a-L lăsa singur pe Hristos în zilele Sfințelor Sale Pătimiri, ba chiar în noaptea de Înviere, trebuie să fie o distanță foarte mare. Cât privește călătoriile, atât de trâmbițate din preajma Sărbătorilor Pascale, ele aduc binecuvântare atunci când turiștii calcă pragul mănăstirilor ori bisericilor cu un scop bine definit: întâlnirea cu Hristos, Cel Răstignit și Înviat. Să nu rămânem simpli voiajori, căutând îndeosebi frumuseți ale ochiului, ci pelerini, care nu se mulțumesc doar să admire splendori arhitecturale, acumulând informații culturale sau istorice. Pelerinul dorește cu precădere să-și hrănească sufletul; călătorește pentru a-și spori credința, pentru a-și intensifica rugăciunea, pentru a-și dispersa îndoielile, urmărind în drumețiile sale, înaintea obiectivelor turistice, motivații duhovnicești.

Deci să ne străduim să trăim o sărbătoare autentic creștinească păstrându-o curată, fără adaosuri și kitsch-uri străine de tradiția ortodoxă. Să nu asistăm indiferenți la răpirea praznicului Sfintei Învieri de inghimpoasele „branduri” invadatoare ale existenței noastre. V-ați întrebat, bunăoară, ce au în comun Sfintele Paști cu iepurașul de ciocolată, care ne violentează privirea prin magazine ori piețe? Ce sărac Paști vom trăi, reducându-l la bucate, excursii sau obiceiuri stinghere de duhul sfintei noastre Ortodoxii! Ce puțină lumină ne va pătrunde ființa și ce flămânzi vom fi!

Sfânta Înviere a Domnului o vom simți, în primul rând, dacă vom încerca **să-L însoțim pe drumul Golgotei**, în înfricoșătoarea săptămână a Sfințelor Sale Pătimiri, pe Mântuitorul. Lumina în care ne vom răsfața sufletele și trupurile va pogori din lumânare în inimă de vom izbuti să ne scaldăm în iubirea mai tare decât moartea a dulcelui nostru Mângâietor.